

N:o 68.

Af herr Back P. Ersson, om ändring i 22 och 25 §§ i förordningen angående fattigvården den 9 Juni 1871.

Betämmelserna om förvärfvande af försörjnings- eller s. k. hemorts rätt i fråga om de från ett till ett annat samhälle inflyttade personer utgör otvifvelaktigt ett bland de viktigaste föremålen för fattigvårdslagstiftningen. Tid efter annan har också frågan varit föremål för Riksdagens pröfning samt har undergått åtskilliga förändringar, tills den slutligen blifvit framlagd i nu gällande Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående fattigvården den 9 Juni 1871.

Vid tillämpningen af 22 och 25 §§, hvori stadgas grunderna för förvärfvande af hemorts rätt, hafva följderna i många fall visat sig både orättvisa och obilliga, hvarför frågan synes mig böra å nyo tagas under ompröfning.

Nämnda 22 § stadgar: »I fråga om fattigvård skall svensk medborgare, för hvilken behof deraf uppstår, anses, med nedan stadgade undantag, hafva hemorts rätt i det fattigvårdssamhälle, hvarest han senast författningsenligt blifvit eller bort blifva mantalsskrifven.

En person flyttar t. ex. från ett samhälle *A*, hvarest han är född och uppfostrad, till samhället *B* i november 1885 och blir derstädes författningsenligt mantalsskrifven för 1886; i januari 1886 flyttar han från *B* tillbaka till *A* eller ett annat samhälle, hvarest han icke förr än i november eller december samma år kan blifva mantalsskrifven för 1887. Nu kommer han i behof af fattigunderstöd i november eller december 1887, således efter att hafva vistats i *A* 20 à 22 månader, men ändå skall han, på grund af 25 § hafva, så länge han lefver eller behofvet af understöd fortfar, sin hemorts rätt i *B*, der han vistats möjligen 2 à 3 månader. Detta stadgande medför en obillig och betun-

gande utgift för samhället *B*, som af hans arbetskraft njutit ringa eller ingen nytta; och någon motvigt borde väl nedläggas i fattigvårdssamhällellenas hand mot den genom inflyttningensfriheten uppkommande möjligheten för ett samhälle att på ett annat kasta försörjningsbördan af personer, hvilken rätteligen borde tillhöra det samhälle, hvarifrån de inflyttat. Talrika faktiska exempel skulle kunna anföras på sådana fall som ofvan nämnda, och då förhållandena torde vara allmänt kända, vågar jag hoppas, att frågan rättvist beaktas af Riksdagens ledamöter.

Den ofvan antydda motvigten vinnes, enligt min tanke, i någon mån genom att i 22 och 25 §§ ordet »mantalsskrifven» utbytes mot *kyrkoskrifven*, samt att i 25 § orden: »utan behåller den hemortsrätt, han näst derförut egde», utbytes mot: »utan behåller den hemortsrätt, han genom ett års vistande i annat samhälle sig förvärfvat.» Då enligt nu gällande förordning angående mantals- och skattskrifningars förrättande af den 20 juli 1861 en person enligt 1 § endast under tiden mellan medium af november och slutet af december månad kan blifva i ett samhälle mantalsskrifven; men deremot är skyldig enligt 5 § 2 mom. genast eller senast 14 dagar efter inflyttningen detta hos pastors-embetet anmäla, synes mig den föreslagna förändringen af förenämnda 22 och 25 §§ vara till syftet ledande.

Skulle Riksdagen likväl önska en annan redaktion af nämnda paragrafer, vill jag icke hålla på ordalydelsen, utan medgifver vederbörande utskott rätt att sådan ändring företaga, endast syftet med motionen vinnes.

Sålunda vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att ordet »mantalsskrifven» i 22 och 25 §§ af nu gällande nådiga förordning angående fattigvården af den 9 juni 1871, utbytes mot *kyrkoskrifven* samt att i samma 25 § orden: »utan behåller den hemortsrätt, han näst derförut egde» utbytes mot: »utan behåller den hemortsrätt, han genom ett års vistande i annat samhälle sig förvärfvat.»

Stockholm i januari 1888.

B. P. Ersson.

Kopparbergs län.